

Mediji in informacije

Sodišče Evropske unije
SPOROČILO ZA MEDIJE ŠT. 145/20
Luxembourg, 24. november 2020

Sodba v združenih zadevah C-225/19 in C-226/19
R. N. N. S. in K. A./Minister van Buitenlandse Zaken

Država članica, ki izda sklep o zavrnitvi izdaje „schengenskega“ vizuma zaradi nasprotovanja druge države članice, mora v tem sklepu navesti identiteto zadevne države članice in posebni razlog za zavrnitev, ki temelji na tem nasprotovanju, po potrebi skupaj z razlogi za to nasprotovanje.

Egiptovski državljani, ki prebiva v svoji izvorni državi (zadeva C-225/19), in sirska državljanka, ki prebiva v Saudovi Arabiji (zadeva C-226/19), sta pri Minister van Buitenlandse Zaken (minister za zunanje zadeve, Nizozemska, v nadaljevanju: minister) vložila vlogi za izdajo „schengenskega“ vizuma¹, da bi lahko obiskala svoje družinske člane, ki prebivajo na Nizozemskem. Vendar sta bili njuni vlogi zavrnjeni in v skladu z Vizumskim zakonikom jima je bila ta zavrnitev sporočena s standardnim obrazcem², ki vsebuje enajst polj, ki jih je treba označiti v skladu z izbranim razlogom. V obravnavanih primerih je bilo označeno šesto polje, zavrnitev izdaje vizuma pa je bila pojasnjena z dejstvom, da prosilca predstavljata grožnjo javnemu redu, notranji varnosti ali javnemu zdravju ali mednarodnim odnosom katere koli države članice.³ Ta zavrnitev izdaje vizuma je bila posledica nasprotovanj Madžarske in Nemčije, s katerima so se nizozemski organi predhodno posvetovali v okviru postopka, določenega z Vizumskim zakonikom⁴. Vendar zadevnima osebama z obrazcem niso bili sporočeni identiteta teh držav članic, natančen razlog za zavrnitev, ki je bil izbran med štirimi mogočimi razlogi (grožnja javnemu redu, notranji varnosti, javnemu zdravju ali mednarodnim odnosom), ali razlogi, zakaj ti osebi predstavljata tako grožnjo.

Zadevni osebi sta pri ministru vložili ugovor, ki je bil zavrnjen. Nato sta zavrnitev izpodbijali⁵ pri Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Haarlem (sodišče v Haagu, ki zaseda v Haarlemu, Nizozemska), pri čemer sta trdili, da jima ni bilo zagotovljeno učinkovito sodno varstvo, ker nista imeli možnosti, da bi ta sklepa vsebinsko izpodbijali. To sodišče se je odločilo, da Sodišču postavi vprašanje, prvič, o obrazložitvi, ki jo mora vsebovati sklep o zavrnitvi izdaje vizuma, če je ta zavrnitev utemeljena z nasprotovanjem druge države članice, in drugič, o možnosti sodnega nadzora nad tem razlogom za zavrnitev v okviru pravnega sredstva zoper sklep o zavrnitvi izdaje vizuma in o obsegu takega nadzora.

Presoja Sodišča

Na prvem mestu, Sodišče je razsodilo, da mora država članica, ki je izdala sklep o zavrnitvi izdaje vizuma zaradi nasprotovanja druge države članice, v tem sklepu navesti identiteto te zadnje države članice in posebni razlog za zavrnitev, ki temelji na tem nasprotovanju, po potrebi skupaj z bistvom razlogov za to nasprotovanje.

¹ Vizum za tranzit ali načrtovano bivanje na ozemlju držav članic, ki ne presega treh mesecev v šestmesečnem obdobju. Ta vizum izda država članica v skladu z Uredbo (ES) št. 810/2009 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 13. julija 2009 o vizumskem zakoniku Skupnosti (UL 2009, L 243, str. 1), kakor je bila spremenjena z Uredbo (EU) št. 610/2013 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 26. junija 2013 (UL 2013, L 182, str. 1) (v nadaljevanju: Vizumski zakonik).

² Obrazec iz Priloge VI k Vizumskemu zakoniku, na katerega se nanaša člen 32(2) tega zakonika.

³ Razlog za zavrnitev iz člena 32(1)(a)(vi) Vizumskega zakonika.

⁴ Postopek predhodnega posvetovanja iz člena 22 Vizumskega zakonika.

⁵ Pravno sredstvo iz člena 32(3) Vizumskega zakonika.

V zvezi s tem je Sodišče poudarilo, da je treba značilnosti pravnega sredstva zoper sklep o zavrnitvi izdaje vizuma opredeliti v skladu s členom 47 Listine Evropske unije o temeljnih pravicah, ki zagotavlja pravico do učinkovitega pravnega sredstva. Na podlagi tega člena pa mora biti zadevni osebi omogočeno, da se z razlogi, na katerih temelji odločba, sprejeta zoper njo, seznani bodisi že na podlagi same odločbe bodisi na podlagi dopisa, s katerim so ji ti razlogi posredovani na njeno zahtevo. Poleg tega je Sodišče navedlo, da mora pristojni nacionalni organ, čeprav je obrazložitev v zvezi s šestim poljem standardnega obrazca vnaprej opredeljena, v rubriki z naslovom „Opombe“ navesti potrebne informacije. Poleg tega je Sodišče ugotovilo, da obstaja nov standardni obrazec, v katerem so različni razlogi za zavrnitev, ki so bili prej navedeni brez razlikovanja, odslej med seboj ločeni.⁶

Na drugem mestu, Sodišče je razsodilo, da sodišča države članice, ki je izdala sklep o zavrnitvi izdaje vizuma zaradi nasprotovanja druge države članice, ne morejo preizkusiti vsebinske zakonitosti tega nasprotovanja. Zato mora država članica, ki je izdala sklep o zavrnitvi izdaje vizuma, v tem sklepu navesti tudi organ, na katerega se lahko prosilec obrne, da se seznani s pravnimi sredstvi, ki so za to na voljo v državi članici, ki je izdala nasprotovale.

Sodišče je, da je prišlo do te ugotovitve, najprej poudarilo, da je namen sodnega nadzora, ki ga izvajajo sodišča države članice, ki je izdala sklep o zavrnitvi izdaje vizuma, sicer preizkus zakonitosti tega sklepa. Vendar imajo pristojni nacionalni organi pri obravnavanju vlog za izdajo vizuma široko polje proste presoje glede pogojev uporabe razlogov za zavrnitev, določenih v Vizumskem zakoniku, in glede presoje upoštevni dejstev. Sodni nadzor nad tem poljem proste presoje je zato omejen na preverjanje, ali izpodbijani sklep temelji na dovolj trdni dejanski podlagi in da v njem ni bila storjena očitna napaka. V zvezi s tem morajo imeti ta sodišča, če je zavrnitev izdaje vizuma utemeljena s tem, da je druga država članica nasprotovala njegovi izdaji, možnost, da se prepričajo, da je bil postopek predhodnega posvetovanja z drugimi državami članicami, določen z Vizumskim zakonikom, pravilno uporabljen, in zlasti da preverijo, ali je bil prosilec pravilno identificiran kot tisti, na katerega se nanaša zadevno nasprotovanje. Poleg tega morajo ta sodišča imeti možnost preveriti, ali so bila spoštovana postopkovna jamstva, kot je obveznost obrazložitve. Nasprotno pa so za nadzor nad utemeljenostjo nasprotovanja druge države članice pristojna nacionalna sodišča te druge države članice.

OBVESTILO: S predlogom za sprejetje predhodne odločbe lahko sodišča držav članic v zvezi s sporom, o katerem odločajo, Sodišču predložijo vprašanja o razlagi prava Unije ali veljavnosti aktov Unije. Sodišče ne odloči o nacionalnem sporu. Zadevo reši nacionalno sodišče v skladu z odločbo Sodišča. Ta odločba je enako zavezujoča za druga nacionalna sodišča, ki obravnavajo podoben problem.

Neuradni dokument za medije, ki Sodišča ne zavezuje.

[Celotno besedilo](#) sodbe je objavljeno na spletnem mestu CURIA na dan razglasitve.

Kontaktna oseba: Ireneusz Kolowca ☎ (+352) 4303 2793

⁶ Priloga III k Uredbi (EU) 2019/1155 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 20. junija 2019 o spremembi Uredbe (ES) št. 810/2009 o vizumskem zakoniku Skupnosti (Vizumski zakonik) (UL 2019, L 188, str. 25).